

לאנדיס, האחים צוקר וג'ים אברהמס, ובמידה מסוימת אפילו הנרי יאגלום, החליטו להחזיר את האנארכיה לשילטון מאחרי המצלמה. בחוצפה תהומית הם ליגלו על כל מיני ערכים מקודשים, צחקו על מה שהכל אוהבים, פרקו עול והתעללו בחוק ובסדר, בסידרה של סרטים כמו טיסה נעימה, האחים בלז, סרט מטוגן, או משומשות במצב טוב. מאז הסרט האילם לא נערכה התקפה חזיתית ופרועה כזאת על הכבודה הבורגנית. וגם אם המבקרים האמריקאים, בחלקם, עיקמו את אפם לנוכח גסות הרוח המחוספסת של חברות הפרחחים הצעירה, הם נאלצו להודות שיש בהם חיונית ומרץ שהקולנוע היה זקוק להם כבר זמן רב.

אשר לחיק המישפחה, אמריקה החליטה לשוב ולהתעניין בו אחרי שנים ארוכות

רוברט דה-נירו
להחליף אישיות

ז'ראר דפארדייה על בוכת הקוף הענקי ב"חלום של קוף" סירטי של מארקו פריי
תחזית של סוף העולם על חוף ניו-יורק

ערך הכאריזמה, על הכוח שיש בשם, גם כאשר אין מאחוריו מאומה, ועל אדם הנופל שבי אחרי התפקיד שהוא ממלא בפקודת אחרים. אומנם, קורסאוזה מדבר על תקופה מוגדרת ואירועים מוגדרים, אבל מה שקורה במילחמה יכול לקרות גם ביצירה אמנותית, בפוליטיקה או בחיי המיסחור.

אלן רנה, הזאב הבודד של הגל החדש הצרפתי, לא השתלב בעצם אף-פעם בורם הזה, הוא התעקש לעשות סרטים בדרכו שלו, כאשר הוא חוקר את מערכת היחסים שבין העבר להווה וטוען שההווה אינו אלא סך-הכל של ריגעי העבר. השנה הוא מצא הזדמנות נוחה להדגים כמה מן התיאוריות שלו, כשהוא נשען על תורתו של הביולוג והחוקר התנהגות האדם הצר-פתי הפרופסור הנרי לאבוריט. התוצאה היא סרט יוצא דופן, העוסק במדע אך מדגים את ההשלכות שיש לנוסחות המדעיות על יצורים חיים, משווה בין מעבדה לחיי היומיום, ומשלב במה שצריך היה להיות תיוה יבשה וקשה לעיכול, כמות נכבדת כל-כך של הומור, עד שהיו מבקי רים אשר כינו את הסרט הזה "הקומדיה הראשונה של אלן רנה".

סרט ההפתעה של השנה, מהרבה בחיי נות, היה הכפיל של ריצ'רד ראש. מומחה לסרטי פעולה, בהם גילה מקצוענות בלתי רגילה בשימוש באמצעי הטכניקה הקול-נועית, הוא הגיש הפעם סרט מבריק, מרתק ומפתיע, אבל עם זאת גם מלא הרהורים ותהיות על מהות הקולנוע, על היחס בין מציאות ודמיון, על האחריות המצפונית של האמן, ועוד כל מיני דבי רים, שאין מוצאים בדרך כלל בסרט פפור במישחק תעתועים בלתי-פוסק. כאשר לא הדמויות ולא הצופים יודעים מתי מאחזים את עיניהם בתרגילי קולנוע ומתי מראים להם את האמת, כאשר במאי כמעט שטני צץ בכל רגע ממקום אחר לתוך ולסדר את העלילה לפי צרכיו, מחזיק ראש את צופיו במתח מתמיד במשך שעתיים עד שחלק גדול מהם לא תופס, אפילו בסוף, עד היכן הגיע הסיפור ואיזה חלק ממנו היתה מתיחה.

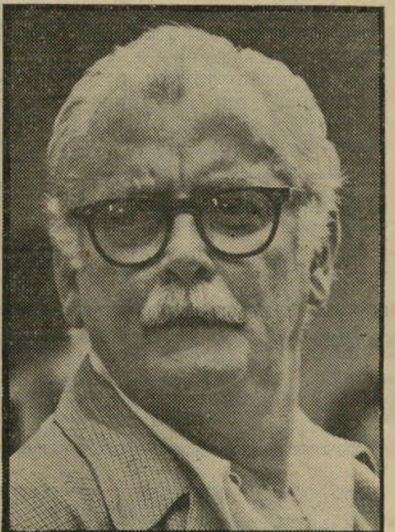
הסרט הרביעי, חלוס של קוף, אינו סרט

ג'ורג' ברנס
מחזיקים סרט

לי שטראסבורג
זקנים

ארט קארני
שלושה

מרשימה של כשרונות צעירים בסרט וירטואוזי של הבמאי אלן פארקר.

קורסאוזה, רנה ואחרים

מעל כל סרטי השנה בלטו השנה שניים, ואין בכך פלא. קאגמושה והדוד מאמריקה הם מעשי ידיהם של שניים מן הענקים האמיתיים המעטים של הקולנוע בכל הזמנים.

אקירה קורסאוזה, בגיל 70, צייר על המסך תמונה מרהיבה ועוצרת נשימה של יפאן במאה ה-16, וסרטו, המתאר את מילחמותיהן של כמה מישפחות על השלי-טה בממלכה, הוא בראש ובראשונה מחזה ראווה מאין כמותו. אולם מעבר לזה, מדובר כאן בהרהור סקפטי למדי, ואולי אפילו ממורמר, על מהות התהילה ועל

ריי שארקי
רושם עז

של מחאה ציבורית והטחות אשמה נגד המיסד. בשנה שעברה היה זה קרמר נגד קרמר, שסחף את הקהל בסערת ההתי-רגשות, למראה זוג שנפרד וילד החצוי בין אביו ואמו. השנה, היה זה אנשים פשוטים שמילא את אותה המשימה, ורוברט רדפורד, בסרטו הראשון כבמאי, הוכיח שהוא למד את כל הטכסיסים של הבמאים שבמחיצתם עבד.

אנשים פשוטים, אשר בדרכו השקטה והמאופקת לכאורה, הציביע על כל השבר ריירות שבמישענת המוסרית הבורגנית האמריקאית, היה ללא ספק אחד הסרטים הבולטים של השנה, לצידו אפשר להצביע על איש הפיל, שמעבר לחיבור מיקרה סנסציוני, התייחס לחוסר הסובלנות הטבוע גם במתימרים להיות נאורים, על המטרן האחרון של פרנסואה טריפו, שהזכיר לצרפתים שהם היו פחות מקדושים במיל-חמת העולם השנייה, ועל תהילה, התפרצות